

Петьо Добринов

Близка среща от IV вид

1.

Всичко започна през една прекрасна октомврийска нощ след пищното тържество на Все Светии, което прекарах с близките си в едно малко провинциално градче, разположено в източната част на щата Небраска.

Сега, седем земни години след онази призрачна и повратна нощ в моя живот, когато в полупияно състояние шофирах по тесния криволичещ между гъстите гори път, събитията разиграли се тогава, бяха все още болезнено ярки в съзнанието ми. Нямам намерение да сепускам в излишни словоизлияния относно сложните си вътрешни състояния по време на всичките си перипетии както физически, така и психически. Просто изпитвам страх от твърде детайлното връщане към тях, било то и като чиста мисловна ретроспекция.

Да си призная честно, не вярвам, че тези мои записки ще успеят да стигнат някога до Земята, за да станат достояние на хората, защото малката капсула, в която тайно възнамерявам да ги изстрелям в посока на нашата слънчева система, да стигне до предназначението си, твърде нищожна е вероятността някой земен кораб да засече присъствието ѝ.

Но все пак в името на душевното си спокойствие, както и в това на нещо като морален дълг към люлката на моето съществуване като белтъчинна форма на живот във Вселената, се залавям да опиша невероятните произшествия, в които най-внезапно бях въввлечен.

Както вече споменах, всичко започна от нощта след Хелоуин, която никои американец не би пропуснал да отбележи по обичайния готически-бароков начин. Спомням си как, след като бях излял в стомаха си порядъчно количество уиски, със замъглено съзнание се дотърсих до черната си бричка – джип „Додж“, модел 1971г. След като криволяво успях да седна на седалката, главата ми клюмна напред, при което ударих челото си о волана. После успях все пак да се концентрирам и заех нормално положение. След което затворих вратата със страховит и инфарктен за хора със слаби сърца трясък, натиснах бутона на стартера и като поиграх малко степ върху педалите, успях да подкарам машината.

Небето беше кристално ясно за разлика от съзнанието ми и отразената светлина на лунния диск оставяше бледа призрачна ивица върху далечната част на гъстите гори, които ме обградиха, веднага щом се

отдалечих на пет-шест километра от озареното от фойерверки и музика градче. Когато горският мрак ме обгърна отвсякъде, от усилието ми да се вирам напред погледът ми се избистри последван в това отношение и от мисълта ми. Зашлевих си няколко шамара за да дойда по-бързо на себе си. Малко след това забелязах, че шосето постепенно се стеснява и се превръща в осеян с дупки и неравности черен път. Започнах да си давам сметка, че нещо не беше наред. Бях карал поне два или три часа, но нито бях излязъл от гората, нито пък знаех къде се намирам. Намалих скоростта и спрях бавно. Оставих мотора да поработи няколко минути, докато успее да се взема напълно в ръце.

След малко с рязко движение дръпнах лостчето за блокаж и двигателят угасна. Около минута останах в напрегнато състояние, сграбчил волана с две ръце, без да отмествам поглед от правия, отиващ в мрака път. Светлината от фаровете позволяваше да се виждат едва двадесетина метра от него пред джипа.

Бавно отворих вратата и излязох. Огледах се бавно на всички страни. Наоколо имаше само гора. Гъста черна гора, из която тук-там се чуваше крясъкът на самотна сова. Внезапно една неприятна и съвсен нежелана от мен в този момент констатация ме връхлетя, като ме накара несъзнателно да изругая.

Определено бях объркал пътя! И най-лошото, което осъзнах, бе че не знаех кога и къде се бях отклонил от правилната посока. Завъртях се няколко пъти около джипа, опитвайки се да открия нещо познато в заобикалящата ме дъбрава, но не успях. Отворих багажника и затършувах из многото предмети, нахвърляни в безпорядък в него, търсейки мощния електрически фенер, който бях купил няколко дни преди това. Най-накрая го намерих. Включих го и обшарих с бликналия от него лъч околоръст. Впечатлението ми, че местността ми е напълно непозната, се потвърди. Хвърлих бърз поглед към отворената врата на джипа и тъкмо се питах дали да не свърна назад, чух странен свистящ звук, наподобяващ изхвърлена под налягане пара.

Крясъкът на совата секна. Напрегнах слуха си, за да открия посоката, от която идваше звукът. В този момент той се повтори. Този път малко по-силно и по-дълго. Сякаш се освобождаваше вентил на парен котел!

Настръгнах. Подобен звук въобще не се връзваше с това място. В главата ми спонтанно се зароиха злокобни мисли за вероятността легендите, свързани с празника Хелюин, да са в някаква степен верни. Свистенето отново се чу. Този път не се наложи да се напрягам, тъй като то

внезапно прерастна в страхотен грохот, извиращ някъде от дълбините на гората и ме накара да замръзна от изненада и нарастващ страх.

Още след отекването на ехото, което разстърси цялата гора около мен, предметите в багажника ми издрънчаха от звуковата вълна. Няма да описвам какви мисли преминаха тогава през главата ми, защото би било излишно. Те се концентрираха в един-единствен порив: да се махам веднага от това място. Независимо в коя посока...

Грохотът, този път още по-тежък и вибриращ, отново проехтя. Сега вече успях да засека откъде идваше той. Някъде от юг. Там ставаше нещо странно.

Хвърлих се обратно в джипа и понечих да го подкарам. Долната ми челост увисна от озненада. Моторът отказваше да запали! Колкото и да въртях стартера и да натисках газта – нищо! Усетих как пулсът ми се ускорява застрашително. Яростно заблъсках по стартерното табло, но напразно. Двигателят остана ням. Затворих очи и вдишах дълбоко няколко пъти. Очаквах, че ще дочуя отново зловещия тътен, но това не стана. Останах заслушан в тишината десетина минути, които ми се сториха цяла вечност. Събрах смелост, грабнах фенера и слязох. Насочих лъча по посока на вероятното местоположение на източника на странните звуци. Трудно ми бе да определя от какво разстояние идваха.

Никога до този момент не ми се бе налагало да се замисля дали съм страхлив или смел. И сега това, което ме накара да преодоляя силния ми порив да зарежа джипа и да хукна с все сили обратно по пътя, бе една смесица от нарастващо любопитство и желание може би да си себедокажа, че съм по-скоро смел, без да подозирам, че това щеше да внесе кардинален поврат в съществуването ми.

Тъй че стискайки силно фенера в дясната си ръка, затворих вратата и под светлината на фаровете, които нарочно оставих запалени, нагазих в тревата до пътя. От предпазливост намалих силата на лъча до средни стойности, толкова, колкото да се ориентирам в тъмнината. Преди да навляза сред дървесните стволоче чух още веднъж познатия съсък. За миг се разколебах. Ами ако беше нещо опасно или военни извършваха тайни опити? Какво ли щяха да ми направят ако ме заловяха? След секунда тръснах глава, отпъждайки тези мисли и навлязох в гората.

Бог ми е свидетел, никога през живота си не бях навлизал в толкова гъста гора. Подобни местности винаги създават нервно напрежение у хора с по-нестабилни нерви, склонни да тълкуват всеки случаен шум като сигнал за опасност.

Имаше нещо злокобно в дърветата, високите клони на които

надвисваха над мен като уродливи ръце, протегнали се да ме сграбчат. Знаех, че всичко това бе плод на възбуденото ми въображение и се стараех много да не се поддавам на подобни внушения. Тревата под краката ми образуваше мек килим, по който сякаш потъвах, стъпвайки леко приведен. Може би бях вървял около 15 минути, през което време бумтенето се повтаряше през равни интервали, но сега с няколко октави по-високо и по-тежко. А и по-силно. По последното разбрах, че се движа в правилната посока към странния източник на тези още по-странни звуци или поне приблизително към него. След около тридесет минути за първи път се обърнах назад. Мигновено съжалих за глупавата си постъпка. Навсякъде гората изглеждаше еднаква и съвсем ясно осъзнах, че връщането ми на пътя щеше да бъде невъзможно. Тръпки ме побиха при очертаващата се перспектива да се лутам из гъсталака до сутринта. Бумтенето се повтори още веднъж сякаш за да ми напомни накъде бях тръгнал. Това ме извади от обзелото ме временно вцепенение и ме накара да се запровирам отново между дънерите, изпълнен с още по-голяма решимост да разбере какво дига подобна тупурдия в този пущинак и то през нощта.

Бях забравил да засека времето, така че не знаех точно колко бях вървял, но в никакъв случай не беше по-малко от час и половина. Бумтенето и грохотът се повтаряха през все по-кратки интервали от време и може би в известна степен поради ритмичността им, вече не ме стряскаха както в началото и аз продължавах да напредвам натам, откъдето идваха.

Внезапно релефът стана хълмист и започнах да се изкачвам по стръмен наклон. Спрях, за да си поема въздух и да се огледам. Отслабналата светлина на фенера позволи да разбере само, че стръмнината продължава на неопределена височина. За минута-две изпитах колебание дали да продължа нагоре, но след като за пореден път признах пред себе си, че връщането ми назад е не по-малко драматичен вариант, се оттласнах от дървото о което се бях облегал и поех към неизвестното, което ме привличаше по такъв хипнотичен начин.

Не бях изминал повече от стотина метра, когато мощен трус разтърси земята под краката ми и от ужас изпуснах фенера. Трусът трая не повече от три-четири секунди, което обаче се оказа достатъчно, за да загубя самообладание, като отгоре на всичко стана нещо, от което се почувствах още по-безпомощен: падайки, фенерът ми се бе счупил о един остър камък. След като го опипах с трепереща ръка, за да се уверя в непоправимото, се огледах отчаяно. Тъмнината ме бе обгърнала

отвсякъде. Докато се опитвах да въведа някакъв ред в хаотичните мисли, които се заблъскаха в черепа ми, последва нов трус – този път по-слаб, но по-продължителен.

Напълних дробовите си с въздух, ококорих очи за да се увеличи поглъщателната способност на зениците ми и захвърлих непотребния вече фенер. Нещо прищрака в главата ми. Любопитството ми нарасна до степен на истерия. Затичах се лудо нагоре. Дори не осъзнах кога съм преодолял ръба на нещо като плато, както и не забелязах веднага, че вече не съм обкръжен от дървета и че нагазвам в полуобгорена трева.

Внезапно, докато прескачах малкия дънер, изпречил се на пътя ми, се спънах в нещо и паднах по лице, като си разбих носа. Усетих изпукването на хрущяла, после острата пронизваща болка и чух собствения си вик.

Изправих се, притиснал с две длани носа си и полузаслепен от сълзите в очите ми. И тогава поредният грохот – сега вече съвсем близък и по-силен от всякога, накара кръвта във вените ми да застине. В същото време ме облъхна горещ полъх. За част от секундата във въображението ми се мярна видението на изригващ вулкан. И като че ли това, колкото и невъзможно да бе, се потвърждаваше от силно сияние на петнадесетина метра пред мен. Сърцето ми се раздумка така, че сякаш искаше да излети от гръдния ми кош.

Изведнъж сред лъчеструенето съзрях част от огромен, приличаш на диск обект, очертанията на който обаче се губеха в тъмнината, тъй че бе невъзможно да определя размерите му. От долната му част, извисяваща се на два метра над мен, се подаваха дебели стабилизиращи колони. Не беше трудно да схвана светкавично, че се касае за нещо с извънземен произход. А че това нещо е опасно разбрах едва когато от периферните му части се появиха отвори с диаметър около два метра и оттам избухнаха светещи кълба. От ударната вълна отлетях на десетина метра назад. Едновременно с това дочух нарастващ тътен и свистене. После паднах по гръб, ударих си главата в нещо твърдо и преди да изгубя съзнание видях как диска се озари от стотици ярки слънца, които превърнаха нощта в ослепителен ден. После усетих ужасна, изгаряща плътта ми топлина, болезнен спазъм в гърдите, чух се как изхърках и главата ми кломна встрани, преди съзнанието ми да угасне.

2.

Когато отворих очи, съзрях пак разноцветни слънца. Само че тези бяха по-малки и не причиняваха болка. Инстинктивно премигах няколко пъти, докато се уверя, че светлината им не дразнеше зениците ми. Бе някакси необичайна и по-мека. Размърдах тревожно глава. Навсякъде малки слънца. Обърнах главата си на другата страна, като се помъчих да я обърна и под известен ъгъл надолу. /Защото очевидно лежах, макар да не бях определил положението си със сигурност/. За моя изненада от другата страна също имаше слънца.

Какво, по дяволите, ставаше тук? Ококорих силно очите си с единичното желание да обхвана колкото се може по-голяма част от околната среда с периферното си зрение: около мен само малки слънца с размерите на бейзболна топка, всяко едно от които излъчваше различна светлина от спектъра. Съзнанието ми преодоля началния шок и успях да разбера, че се намирам в тъмно пространство, изпълнено единствено от странните слънца – източници на някакво излъчване, което не можех да определя.

Значи не бях мъртъв! В това поне се уверих. Но тогава къде се намирах и какви бяха тези светлинни лъчи, кръстосващи се около мен като многоцветна мрежа, съставена от цветовете на дъгата? Оставих настрана природата на лъчите и се заех с друг проблем – състоянието на тялото ми. Спомних си, че си счупих носа и че след това бях изхвърлен назад от ударната вълна. Повдигнах глава и за първи път огледах тялото си надолу. Дъхът ми секна на секундата. Това не Беше Моето Тяло! То беше голо и несъмнено човешко, но бе гладко и бляскаво като намазано с восък. Преди този инцидент се гордеех с доброто окосмяване по гърдите. Сега от него нямаше нито следа. Плъзнах поглед по-надолу. Сърцето ми направи един оборот и спря. Пъпът ми липсваше! Отрязъкът от червото, което трябваше да бъде на мястото си, липсваше. На неговото място – идеално гладка кожа!

Не знаех дали да плача или да се смея, но не ми бе нито до едното, нито до другото. Не знаех какво означаваше всичко това и кой бе постъпил така с мен, но това бе нищо в сравнение с ужаса, който ме завладя, когато видях, че слабините ми са съвсем гладки. Половите ми органи липсваха! Сякаш никога не ги бях имал!

Паниката ми се усили от съкрушителната необяснимост на всичко това. Рефлексивно понечих да стана от повърхността, на която мислех, че лежа, но резултатът беше само леко поклащане и тялото ми зае вертикално положение. Завъртях се рязко. Нямаше съмнение: под мен нямаше никаква маса или нещо подобно. От всички страни слънцата и светлинната мрежа образуваха почти плътна преграда.

Едва сега успях да осъзная, че се намирам в затворено пространство, формата на което, съдейки по слънцата или по-точно по светлинните източници, представляваше овал или кръг. Десетки въпроси напиреха в главата ми за това къде съм, какво е станало с мен и май-важното, което ме терзаеше – кои бяха Те? Трескавите ми мисли бяха внезапно прекъснати от ново обстоятелство: светлините около мен помръкнаха и потънах в непрогледен мрак. Не бях отново припаднал. Не. Продължавах да мисля що-годе разумно и смислено, а това ми стигаше. Също толкова ненадейно под краката ми мракът се разцепи, като позволи на нормалната светлина да изпълни пространството около мен. Светлината освети долните ми крайници, трупа ми, врата, главата и накрая мракът се събра в една мъничка точка някъде отгоре ми и се стопи в светлината. Последва момент на опознаване на обстановката около мен, съпроводено с нарастващо удивление.

От „слънцата“ и светлинните мрежи нямаше вече и следа. Специални отвори покриваха почти цялата куполообразна форма на овала около мен. Лъчите бяха несъмнено бликали от тях допреди малко. Огледах малката зала, в чийто център висях /казвам висях, защото гравитацията явно липсваше/ на приблизително три метра от дъното ѝ в статично положение. Да си призная честно не бях много добър по физика в гимназията и не знаех, че на практика може да се постигне нулева гравитация в изкуствени условия. Впрочем тепърва щях да изпитам болката от незнанието, което бе пробило голяма дупка в мозъка ми. А и това, което щях да научавам от този момент нататък, съм сигурен, че нито един землянин няма да научи в близките хилядолетия.

Докато оглеждах пространството, в което висях, под краката ми един малък отвор се уголеми по непонятен за мен начин до отвор с диаметър метър и половина. После нещо ме сграбчи за краката и с рязко движение ме завлече надолу в дупката. От изненада и уплаха не успях дори да извикам. Неведомата сила ме дърпаше надолу и надолу, докато по същия рязък начин силата не изчезна и не се заковах отново във въздуха. Преди да успея да реагирам, антигравитацията /по-късно научих за нея/ се изключи и се проснах върху металния хлъзгав под.

Изправих се с огромно усилие на волята. Новото ми тяло изглеждаше някак по-слабо, но по жилаво и гъвкаво в сравнение с онова, моето си, с което бях свикнал. Сега можах да огледам по-обстойно това, което, както се оказа по-късно, сякаш да възприемам като себе си за много дълго време. Стори ми се, че бях с петнадесетина сантиметра по-висок. Пищялните ми кости бяха по-дълги от бедрените и значително по-прави. Стъпалата на краката ми, за мое следващо учудване /вече не изпитвах страх/, имаха правилен и някак по-елегантен свод. Огледах и ръцете си. Нямах съмнение – всеки един от петте ми пръста бе идеално прав, без следа от деформация. Ръцете като цяло също бяха по-дълги от обичайното. Бях огледал предната част от тялото си, но най-големите ми опасения се концентрираха в един въпрос: дали главата ми въобще бе човешка?

За малко оставих тялото си на мира и се огледах. Дупката, през която се бях свлякъл, бе изчезнала от тавана на дългия извиващ се коридор, в който се намирах. Стените му представляваха някаква странна форма от разтопен метал и усукани тръби, вплитащи се нагоре и скриващи се в стените. Нямах достатъчно време да се приспособя към мястото, защото на няколко метра отпреде ми от пода се образуваха два отвора, през които изскочиха като статуи две същества, които изглеждаха досущ като мен. Или по-точно – аз изглеждах като тях. Поне в тялото. Краката на съществата се издигнаха на двадесет сантиметра от отворите и когато последните се затвориха, ходилата им стъпиха върху новосъздалия се под.

Вгледах се в тях слисано. При близка среща от трети вид с извънземни същества, поне теоретично човешката реакция би трябвало да е страх, било преклоние, но аз не изпитах нито едно от двете, а просто любопитство и лек смут.

Формите на главите им бяха съвсем човешки, с изключение на странната кост, изпъкваща перпендикулярно от челото към веждите. За разлика от телата, имаха коси, макар и някак струящи с мека светлина.

Известно време стояхме така и се съзерцавахме взаимно. И двамата /сториха ми се мъже, въпреки липсата на полови органи/ бяха с едро телосложение.

Докато ги оглеждах, без да смея да проговоря, единият от тях каза на чист английски с приятен пльтен глас:

– Не се страхувай! Няма да те нараним! Ние сме твои приятели!

3.

Застинах като гръцка статуя след трите къси изречения на извънземния. Вътрешно ме обзе силна възбуда от мисълта, че контактът ни се осъществява по толкова тривиален и същевременно невероятен начин.

Продължавах да мълча. Не знае какво да кажа. Не можех да овладее удивлението си от това, че говорят английски. Страхувах се в объркането си да не изгърся някоя глупост, с която да компрометирам завинаги мисловно-речевите способности на човечеството пред чуждата раса.

Вторият извънземен се усмихна и повтори:

– Не се страхувай! Няма да те нараним! – Направи леко подканващо движение с ръката си и допълни: – Последвай ни!

Без да изчакат реакцията ми, се обърнаха и тръгнаха напред. Нищо не ми оставаше, освен да ги последвам. Новото ми тяло, изглежда, притежаваше и известна гъвкавост, защото стъпвах меко като върху възглавница, а това намаляваше натиска върху коленните ми стави.

Коридорът бе еднотипен и продължаваше без видим край с лек градус надясно. Сега си спомних, че „летящият обект“ имаше дисковидна форма, което обясняваше извивките на коридора.

Безропотно и мълчаливо, като домашен любимец следвах пришълците. Както вървяха мълчаливо, така и спряха. Аз също.

Сега какво ли щяха да направят? Едва си бях задал този въпрос, когато над трима ни се появи отвор и ние едновременно бяхме засмукани в него нагоре. Движението бе плавно с нарастващо ускорение. Около мен преминаваше прекрасен воал от разноцветна светлина, наподобяващ игра на морските капки със слънчевата светлина преди залез, когато оранжечервената бразда на залязващото слънце остава върху повърхността на океана.

По същия внезапен начин ускорението намаля и се озовах върху твърда повърхност. Отворът над мен се затвори. Този път трябва да призная, че вълнението ме обзе с пълна сила. В средата на овална стая, покрита със същия лъскав метал, върху странни столове седяха пет същества като моите водачи. Впрочем няма нужда да продължавам да ги определям като същества. В действителност те бяха човекоподобни извънземни.

Срещу петте заети стола имаше още един празен. А там, както се

досетих, щях да седна аз. Водачите ми се отместиха встрани и с приятелско движение на ръката си ме подканиха напред.

Разбрах ги и се наместих в стола, който бързо се нагоди около седалищната ми част и гръбнака ми. Заоглеждах присъстващите. Всички до един бяха руси. С известна изненада успях да различа два женски индивида между тях. Тазовите им кости бяха едва забележимо по-широки от тези на останалите, а и чертите на лицата им бяха определено женствени. Кожата им бе като на останалите – гладка, без бръчки.

Доста обърквашо бе това, че изглеждаха на една и съща възраст. Нямах възможност да разбера кой от тях е най-високопоставеният, ако имаха изобщо йерархия или нещо от този род.

Мъжът по средата заговори пръв:

– Съдейки по начина ви на поведение, изглеждате уплашен. И обективно имате предостатъчно причини да бъдете направо в шоково състояние. Считам, че реакциите ви засега са достойни за уважение, като се има предвид факта, че сте отвлечен от извънземни същества, както се изразявате вие.

Той направи пауза. А аз от своя страна заповтарях мислено думите му: „отвлечен от извънземни същества. Отвлечен! Отвлечен!“ Досега не бях имал време да осъзная тежестта на положението си, но сега тази формулировка ме смаза психически. Не знаех дали вътрешното ми състояние се бе изписало на лицето ми, но той не продължи. Всички ме гледаха очакващо. Какво, за бога, искаха? Да се разрева или да скачам от радост, затова че ме откъснаха не само от света ми, но и от тялото ми? И как така знаеха английски?

Внезапен изблик на ярост ме връхлетя и почти импулсивно процедих:

– Кои сте вие?

Мъжът се усмихна.

– Очаквахме реакцията ви. Винаги е една и съща, когато сте в затворено и неизвестно място с поставена психическа бариера.

Не разбрах какво се опита да ми каже, но все пак нещо ми просветна. Усетих жегване.

– Добре. Няма да се правя на глупак – натъртих аз и поех въздух, при което забелязах, че диафрагмата ми не се помръдна. Но сега не ми беше до това и продължих: – Защо ме пленихте и с какво право?

– Признавам, че постъпихме несправедливо и жестоко спрямо вас самия, но обстоятелствата ни принудиха да го направим. Ако ви бяхме оставили на Земята, сега щяхте да сте мъртъв. И това, което е по-лошо –

по наша вина.

– Какво?

– Разбираме изненадата ви, но когато се доближихте до кораба ни, нямате и представа, че бяхте в зоната на горивните камери. Ако не бяхме спрели старта на време, щяхте да се изпарите на мига и никога нямаше да си го простим.

Схванах какво искаше да каже.

– Значи слънцата, които видях тогава ...

– Бяха от компресионните дюзи – обясни той, – повишаващи температурата в двигателите ни. За щастие имахме повреда при запалването и вие бяхте изхвърлен назад от късо съединение в дюзите. Това ви спаси живота. Но тялото си загубихте. А новото ви тяло, както сам сте се уверили вече, е идентично с нашите. Опипах главата си.

– Добре че черепът ви и съответно мозъкът ви бяха останали невредими – продължи той със същия безчувствен глас.

О, ужас! Сърцето ми заби лудо. Нима ми бяха сторили и това?

– Аз ... аз – запелтечих бавно. – Но как?

– Повярвайте ми, това развитие на нещата, произлизащо от неочакваната ви поява, бе неприятно и за самите нас. Но състоянието ви бе такова, че се налагаше да решим незабавно какво да правим с вас: да ви оставим да умрете или да ви дадем здраво тяло и ново лице. Избрахме второто.

Усетих се скандалджийски настроен.

– Нима животът ми е толкова важен за вас, че сте си направили труда да се занимавате с мен и да ме спасявате чрез толкова сложна операция? Трябва ли да ви бъда благодарен за това?

– Не можем да се впускаме в обяснения защо – отвърна мъжът. – Но ни е абсолютно забранено да нараняваме разумни същества.

– О, нима?

– Това би било недопустимо и непоправимо за нас.

– Защо тогава се приземихте в центъра на гората – продължих да упорствам аз инатливо. – Никой не ви е желал тук. Не ви ли е хрумвало, че планетата си е наша и не желаем никакви чуждопланетни натрапници?

Предположих с известна доза страх, че може би ще се раздразнят от дръзкия ми тон, но това не стана. Поне външно не го показаха.

Този път думите взе един от женските индивиди. Когато заговори, разбрах, че наистина бе жена. И то с приятен алтов глас.

– Разбираме възмущението ви, – каза тя спокойно и някак

хипнотично. – но целта на мисията ни бе опознавателна от чисто научна гледна точка, както вие самите се изразявате и влизаше в програмата ни. Затова трябваше да кацнем на Земята за по-малко от един земен час. Това време ни бе достатъчно за да съберем данните от биосондите, които бяхме поставили при предишното си кацане.

– Аха. Значи не ви е за първи път?

– Така е. Това бе втората ни мисия до Земята. Сондите ни свършиха прекрасна и изключително полезна за нас учените работа. А езика ви научихме бързо чрез вашите вълнови аудио и визуални предавания. Но за съжаление при навлизането в орбитата ви получихме повреда в стабилизаторите и се наложи да останем за по-дълго време.

Докато говореше, нито веднъж не мигна. Очите ѝ бяха топли и нежни. Усетих някаква странна лекота в главата си. Може би се опитваше да ме хипнотизира.

– Повредата ни отне малко по-дълго време – продължи тя – и за нещастие вие се озовахте на лошото място в лошото време.

В себе си признах, че сам съм си виновен и че няма защо да ги обвинявам. Ако не бях объркал пътя и ако не се бях правил на любознателен герой, сега нямаше да бъда в това състояние.

Усетих, че гневът ми се изпарява, за да отстъпи място на униние. Прокарах безцелно ръка по челото си и въпреки, че напипах непривичната изпъкнала кост, не ѝ обърнах внимание. След кратък вътрешен размисъл, по време на който никой от тях не го наруши, запитах примирено:

– Какво ще правите с мен?

– Може да ви прозвучи жестоко – отвърна мъжът срещу мен, – но сме принудени да направим единственото нещо, което можем.

Той замълча. Усетих, че това ще бъде присъдата ми.

– Ще дойдете с нас на Ородром, където ще прекарате остатъка от живота си като разумно същество!

Като че ли нож се заби в сърцето ми пред откриващата се пред мен невероятна и плашеща перспектива.

Ако някога, колкото и малко вероятно да е това, тези ми записки достигнат до земните хора, те едва ли ще смогнат да вникнат в онова сложно душевно състояние, в което изпаднах тогава, както и във всичко онова, което ми се наложи да преживея в по-сетнешния мъчителен период на адаптация на чужда планета и сред неземна цивилизация.

Много често след този момент от живота ми съм си задавал въпроса: „Защо аз?“ Защо аз трябваше да бъда този, който да отведат от

планетата му? Защо не някой друг, а аз? Та аз не им трябвах. Не съм гений или нещо повече от останалите хора. След години, прекарани в този непознат свят, в който живея сега, преосмислих много внимателно същността на всичко онова, което човек може да определи като щастие и спокоен живот. Когато ме отвлякоха, нямах нито жена, нито деца, така че поне в това отношение нямам за какво да тъгувам. А и родителите ми починаха в автомобилна катастрофа, малко след като завърших гимназия.

Понастоящем, ако и външно да съм като обитателите на приемната планета, мозъкът си е мой – земен, изпълнен с всичко земно, което е твърде далечно на реалиите (?) на Ородром и ородромците.

И за съжаление земните ми спомени и представи са се загнездили толкова здраво и дълбоко в съзнанието ми, че е невъзможно да ги прогоня. Е, предложиха ми най-учтиво да ми направят промивка на мозъка, за да заличат в него всички спомени за Земята, но аз отказах категорично. Въпреки постоянната болка от мислите за всичко случило се с мен на Земята от деня на раждането ми, съм готов по-скоро до края на дните си да живея с тях, отколкото да им позволя да ми ги отнемат в името на едно съмнително спокойствие на духа и повишена възприемчивост към новата околна среда.

Но нека да продължа разказа си.

Иноземците запазиха мълчание, докато ме чакаха да преодоля евентуалния шок. За тяхно успокоение състоянието ми не стигна критична форма.

Стиснах силно устни от болка и промълвих:

– Къде се намира тази... ваша планета? Имам предвид... дали ще мога да...

Жената ми обясни:

– Боравейки с вашите понятия и названия, които ние също успяхме да усвоим по начина, по който усвоихме и езика, наречен английски, можем да ви кажем следното: планетата се нарича Ородром и обикаля около звезда, която астрономи наричат Канопус, отдалечена на 30 парсека от вашето Слънце. Спектралният ѝ клас е FO I, което означава, че температурата ѝ е малко по-висока от тази на звездата ви. Ородром е една от четирите планети обикалящи около звездата ни. Също като вашата планета е трета поред и я обитават 86 процента от ородромците. Останалите 14 процента са пръснати из различни краища на космоса.

Атмосферното съдържание на газовете е близко по стойности със земното, с тази разлика, че съдържа малко по-високо количество

въглероден диоксид заради двата големи действащи вулкана. Гравитацията ѝ е с едно „g“ по-силна от земната. Ородром е четири пъти по-голяма по обем от Земята. Диаметърът ѝ достига 5100 километра и е приблизително колкото вашата Уран. – Тя се усмихна. – Но това тепърва ще разберете. А сега, ако желаете, ще ви дадем органична каша, за да се нахраните. Предполагам, че чувствате глад, ако новите ви органи са започнали да функционират с пълния си капацитет.

Изгръпнах. Какви ли бяха тези органи? Да не би да имах две сърца?

Тя продължи:

– Не се амбицирайте да разбирате непременно всичко, което ви казваме, както и това, което ще виждате занаяпред. Отсега трябва да се подготвите да възприемате и да опознавате фактите постепенно и бавно, за да ги разберете. Мозъкът ви е човешки и без да ви обиждам, доста по-несъвършен от нашите, въпреки че в някои неща, за наше съжаление, ни превъзхождате.

Ококорих очи! Нима чух добре? Да ги превъзхождаме? Ние тях?

Мъжът по средата се намеси.

– Няма повече да ви държим в неведение. – Всички се изправиха. Аз също. – Време е да ви подготвим за бъдещия ви дом. Ще разбирате трудно, непосилно трудно заради капацитета на мозъчните ви клетки, но поне можете да поглъщате информация в огромни количества, чието обработване е въпрос на бъдещето.

Той кимна на двамата зад мен и преди да успее да реагирам, познатите ми вече внезапно разтварящи се от нищото дупки се отвориха под краката ми и ни погълнаха.

4.

Ще бъде излишно да се впускам в техническите подробности за устройството на кораба, тъй като все още ми е почти невъзможно да обхвана с човешки ограничения си мозък мащабността и сложността му. Еwentуалните земни читатели, колкото и да са ерудирани, не биха били в състояние да разберат чуждите технологии.

Както предполагам се досещате, едно от най-странните неща в кораба им бе средството за придвижване, което използваша – дупките. Всъщност това не са никакви дупки /както аз ги наричах досега/, а пробиви в материалния свят, които извънземните използват за придвижване из огромния си кораб. Дори сега, след толкова години, технологията им ми е все още недостатъчно ясна, но в най-общи линии се състои в следното.

Физическите закони, които управляват Слънчевата ни система и на които се подчинява цялото човечество, са коренно различни от тези на Ородром. Както ми обясниха впоследствие, материята и антиматерията в тази част на Галактиката действат под силата на други, непознати на нас земляните физически закони и условия. Едно от нещата, които са успели да овладеят ородромците, е контролът над антиматерията, чрез която правят пробиви в реално съществуващият свят. Пробивите обаче са строго определени и контролирани, като се вземе предвид факта, че времето и пространството са две строго определени зависимости във Вселената, с които е трябвало да се съобразяват в началото. Пробивите, използвани в корабите им, се контролират от специални уреди, спиращи времето и изкривяването на пространството около пробива, както и в самия него. За да се придвижат в някоя точка из корабите си, е трябвало да намерят начин да извършат пробива в материалния свят за достатъчно кратко време и с абсолютна точност на координатите, спирайки времето и изкривяването на пространството. /Как го правят, все още не знам! Самите те са ми казвали, че и на тях им е все още непосилно да го обяснят напълно./ По този начин правят „дупка“ с начало и край, които си остават подвластни на едно и също време и пространство. Всичко около тази дупка обаче е чудовищно изкривено, така че една нищожна грешка в изчисленията на пробива би довела до катастрофални последици за кораба и съществата в него.

Това е все едно да изкопаеш тунел между два бряга и да преминеш

през него под десетметров воден пласт отгоре. Ще спра засега до този рудиментарен етап с техническите описания на пробивите и ще се върна на разказа си.

Посредством пробива този път се озовах в коренно различна част на кораба. /Забравих да допълня, че корабът бе един малък свят, в който физическите закони на Слънчевата система не важаха. Всичко се контролираше от физиката на Ородром./

Попаднах в спокойна обширна градина, изпълнена с уханье на цвѣта и шум на вода от малко клокочещо поточе, течащо между корените на гъсто наредените алеи от цвѣта. Вместо метален таван, над главата ми грееше синевата на земното небе. Тук-там се мяркаха няколко купести облаци, които ми се сториха малко бутафорни. На всичко отгоре липсваше и слънце, а по всичко личеше, че е ден.

С отворена уста зяпах илюзорния свят, обгръщащ ме с цялата си подправена реалност.

Мекият глас на един от двамата придружаващи ме наруши минутното ми реене в небесата.

– Това е илюзия – обясни той. – Имитира родната ви планета. Искаме да се чувствате като у дома си, поне докато кацнем на Ородром. За ваше съжаление природата там е доста различна от тази на Земята, за която без съмнение тъгувате. За това решихме поне докато сте на кораба да забравите, че сте в друг свят.

Погледнах извънземния с благодарност в очите. Наистина за миг бях забравил действителността. Всичко тук бе почти истинско.

– Благодаря – смотолевих набързо и след известно колебание попитах: – Ааа... мога ли да науча имената ви, ако се наложи да се обърна към...

Двамата се усмигнаха.

– Аз съм Раган! – каза единият и кимна към другия. – А това е Готраг!

Отворих уста, за да се представя, но Раган ме изпревари:

– Знаем. Гари Гейтс.

Зяпнах.

– Не се учудвай. Знаем всичко за теб. От момента на раждането ти досега. Имал си нелеко детство, а родителите ти са умрели рано.

– Но откъде знаете? Никога не съм ви казвал за това!

Готраг поясни:

– Когато те взехме на борда и разбрахме, че можем да спасим найценното, твоят мозък, решихме да прегледаме дали е в изправност.

– Изправност?

Нищо не проумявах.

– Нищо лошо – поясни той. – Просто прегледахме и записахме спомените ти от целия ти живот.

Зяпнах в ужас.

– Прегледали? Записали? Нима можете да четете по мозъка?

– Трудно е за обяснение, но ще се опитам да го опростя до форма за възприемане от теб. Човешкият ви мозък се състои от милиарди невронни връзки, свързани в един биологичен център, който възприема, обработва и запаметява приетата информация в определени граници. Всеки един от тези неврони запаметява една определена част от тази приета информация. Свързани във верига, невронните връзки записват като на лента всяко действие влизашо в обсега на зрителните ви органи. Всъщност, мозъкът е една запаметяваща биомашина.

– Разбирам, но как ...

– За вас хората – продължи Готраг – мозъкът е биомашина с ограничени възможности заради неспособността ви да го използвате пълноценно. Поради определени причини, криещи се назад в еволюцията ви, сте сложили психическа бариера пред останалите 90 процента от възможностите му, заради които сте се лишили от огромни по мащаби невероятни познания и способности.

Зави ми се свят. Знаех, че ако го оставя да продължи, щях да получа голям комплекс за малоценност.

Тактично кимнах с глава.

– Извинявай, че те прекъсвам, но не би ли се спрял върху началната тема? Говорихме за прочитането на миналото ми.

Раган се ухили, а Готраг преглътна тежко.

Застинах. Да не би да го обидих?

Раган се намеси.

– Трябва да те предупредя, че Готраг е един от най-големите интелекти на Ородром. Трябва да свикнеш със сложния му научен стил на изразяване. Това, което искаше да ти каже е, че всяка невронна верига от твоят мозък е записала точно определено време от живота ти.

– Мисля, че започвам да разбирам – кимнах аз. – Значи в зависимост от дължината на веригата е и продължителността на спомена ми?

– Нещо подобно. Достатъчно е да свържем мозъка ти с мозъчния анализатор на кораба и целият ти живот ще мине през екрана. Ако желаш по-късно можеш да го видиш?

Обърках се. Не ми се струваше нормално да видя като на филм

досегашният си живот. Отблъснах поканата учтиво.

– Не, благодаря. Може би някой друг път.

– Сам решавах. Имаш достатъчно време за всичко.

Обърна се към Готраг и за пръв път размениха няколко думи на темен език. Оказа се благозвучен, но тежък. Дори ми се стори малко страшен с натъртените си гърлени звуци. Готраг кимна в знак на съгласие с онова, което му беше казал Раган и преди да се усетя, се образува пробив под краката му, който го засмука.

Когато останах с Раган, той каза:

– Мисля, че започваш да осмисляш положението, в което се намиращ?

Кимнах утвърдително.

– От теб зависи дали ще се приспособиш към нашия начин на живот. Искам да знаеш, че няма да извършим с теб нищо от онова, от което винаги са се страхували хората при евентуална среща с непозната развита технически извънземна цивилизация – добави той като че ли с лека ирония.

Кимнах мълчаливо. Ако намекваше за ужасяващи дисекции, изнасилвания и тем подобни, то те бяха нищо в сравнение с онова, което бях вече претърпял.

– Сега ще те оставя сам. Имаш достатъчно време да потънеш в миналото си, настоящето или бъдещето, което ти предстои. – После смени темата. – Гладен ли си?

Чувствах осезателна празнина в стомаха си, така че отговорих утвърдително.

– Много добре – каза той доволно. – Това означава, че стомахът ти функционира според физиологията на новото ти тяло. Скоро ще ти обяснят структурата му и особеностите на метаболизма и органите.

Като каза това, под краката му се отвори дупката и той изчезна в нея. Известно време след това стоях замислен под тежестта на налегналите ме хаотични мисли. После реших да не предизвиквам съдбата /ако има такава/ и се обърнах към пътеката, водеща към малка мансарда на тридесетина метра от мен по дължина на алеята. Тръгнах между редовете подрязани разноцветни цветя и се изкачих в мансардата. Беше бяла, изградена от здраво дърво, инструктирано с множество геометрични фигури /напълно непознати за мен/. По средата имаше малка сива маса, покрита с разнообразни блюда и малко стъклено шише, пълно с прозрачна течност. Стори ми се вода и седнах върху пейката. Както седнах, така и привидно здравата седалката се разтопи като вълни около цопнал

във водата камък и седалищната ми част потъна до ханша. Усетих мека и приятна топлина около таза си. Но изненадата отмина и се заех с храната, напълно забравил за необичайността на положението си. Когато се престраших да преглътна първата хапка от блюдото усетих странна и същевременно приятна топлина, която се разля по тялото ми. Въпреки силното ми желание да сравня вкуса ѝ с този на един земен вид храна, не успях. Почти бях привършил с храната, когато пред входа на мансардата изникна фигурата на една от двете иноземки, които бях видял.

Тя застана пред първото стъпало и ме загледа с проникателния си и хипнотичен поглед. Преглътнах набързо последната хапка и се изправих.

– Как се отразява биологичната каша на организма ти? – запита ме тя.

– Ами... ъ.ъ.ъ. добре. Вкусна е. Има леко странен вкус, но е много добра. Почти като земната.

– Радвам се, че привикваш бързо с реалността. На твоето място и аз не бих се чувствала по-добре. Психологическата ти адаптация ни радва.

– Така ли? – учудих се аз, леко поласкан, въпреки че не знаех какво точно има предвид с това. – Странно, но аз самият не се чувствам изплашен. Може би изпитвам леко смущение и изненада, но...

– Разбираме много добре същността на психиката ти – прекъсна ме тя бързо. – Въз основа на живота ти досега анализирахме психологическите ти качества. – Тя се усмихна и кимна с глава леко встрани. – Ако желаяш можем да се поразходим из градината.

– Огледах се озадачено наоколо. Какво ли искаше да каже с това? Почувствах се неловко и смотолехих:

– Разбира се. Щом желаете...

– Ларика!

– Моля!

– Казвам се Ларика! Аз съм биотехнолог на кораба и създавам илюзорни светове като този.

Последвах я по една от алеите, водещи към неопределено място далеч в хоризонта. Накъдето и да погледнех, навсякъде виждах зеленина и стотици видове цветя, преливащи се взаимно в далечината като огромна дъга. Небето, както вече споменах, бе осеяно с накъсани едва придвижващи се облаци, но бе без слънце, въпреки яркостта на деня.

Докато следвах тази, която се бе назовала Ларика, плъзнах поглед по тялото ѝ. С изненада открих, че го намирам за елегантно и дори сексапилно. Кожата на гърба ѝ бе гладка и лъскава, седалищните ѝ части

бяха стегнати в красиви форми, сливащи се с дългите й крака. Честно да си призная, в този момент изпитах едно вълнение напълно неподходящо за ситуацията, в която се намирах. Нима бе възможно да изпитвам възбуда в чуждо тяло без полови органи към извънземно същество макар и от женски пол? А на какво се основаваше тяхната двуполовост? Тръснах яростно глава, за да прогоня ненавременните си засега мисли и я настигнах с няколко крачки, като заставах от дясната ѝ страна.

– Вие ли сте направили всичко това? – запитах я.

– Да. Като биотехнолог работата ми е да пресъздавам илюзорно фитосистемата на всяка планета, която сме изследвали. Така на Ородром създаваме цели светове с растителната им покривка, чрез които анализираме отделните етапи от еволюцията на определен животински или растителен вид.

– А Земята? И тя ли има свое отражение на планетата ви?

– Естествено – кимна тя и ме погледна с небесносините си очи. – Земята притежава една от най-прекрасните фитосистеми в Галактиката, а това наложи незабавно изследване и реконструкция от наша страна.

– Но защо ви е да правите всичко това – запитах недоумяващо, като разперих ръце, – щом като собственият ви свят има подобна растителна покривка? Да не ги колекционирате?

– Работата е с чисто научна основа – отвърна сериозно тя и вдигна поглед към облака, прелиташ над нас. – Въз основа на данните и анализите от всяка една фитосистема на дадена планета правим заключения за еволюцията ѝ като цяло, включващи както фауната, така и вероятната цивилизация, която я населява. В продължение на стотици години изпращахме кораби като този към най-отдалечените краища на изследваните Галактики. След като бяхме научили всичко за планетата си и нямаше какво повече да научаваме за нея, решихме да започнем изследване на всички видове планети, населени с живот. А Земята просто се оказа една от многото идеални възможности за целта ни.

Кимнах разбиращо и добавих:

– Споменахте нещо за някакви сонди? Какво представляват?

– Запаметяващи сканировачи, разположени във всичките ви климатични пояси.

– Но вие кацнахте...

– Мястото на приземяване няма значение за нас – поясни тя. – Сондите препращат сигналите директно в Анализатора на кораба, където се обработва и сортира мигновено получената информация.

Продължавахме да вървим и въпреки, че алеята свърши и

навлязохме в мека трева, из която рядко срещяхме някое пурпурно дръвче, окичено с пролетни пъстри цветове, хоризонтът си оставаше на все същото недостъпно разстояние.

След последвалата пауза запитах колебливо.

– Ларика, защо правите всичко това?

Тя обърна глава леко изненадана.

– Обясних ти, че научното постижение от...

– Не, нямах това предвид.

Тя спря и се извърна към мен.

– Не разбирам въпроса ти.

– Защо ви е нужно да пресъздавате всичко това, след като нямате никаква полза от него?

Тя продължаваше да ме гледа по същия неразбиращ начин. Усетих, че не можеше да проумее това, което се опитвах да ѝ кажа. Сега за първи път усетих нещо повече от гордост. Бях задал най-простия въпрос, присъстващ в човешкия речник, за целесъобразността от всякакъв вид дейност или работа и тя се бе объркала.

Задах въпроса отново:

– Защо ви е нужно всичко това, след като единственото нещо, което получавате в замяна, е една вероятна еволюционна теория за развитието на планетите?

– Анализаторът успява да извлече максимален процент при обработката на сондите. Еволюцията на планетите е почти една и съща от известните ни досега няколкостотин вида с еволюирала фитосистема.

Погледнх мрачно Ларика в очите. Знаех, че няма да издържа дълго на хипнотичния ѝ поглед, но трябваше да използвам възможността да докажа, че умствените ни възможности не са толкова слаби и посредствени, колкото вероятно ги смятаха те. Натъртих бавно и ясно въпроса си:

– Защо са ви нужни илюзорни фитосистеми на планетата ви, след като си имате своя или... – Тя трепна, сякаш я ужулих с жило. Нещо изтрака в черепа ми. – Или нямате такава?!

Продължих с предположението си:

– Значи на планетата ви липсва растителна покривка? Сега всичко си идва на мястото. Вулкани, по-високо съдържание на въглероден диоксид, малко по-силна гравитация...

Ларика стоеше със широко отворени очи, втрещени в моите. Погледът ѝ бе загубил онази проникателност, която излъчваше, преди да бе станал дълбок и празен. Питах се какво ли се вихреше в мозъка ѝ в този

момент.

Не се съдържах и реших да сложа финална поанта:

– Следователно светът на планетата ви е мрачен и може би приличащ на този в началните стадии от еволюцията на Земята...

Забелязах как погледът ѝ стана някакси остър.

– Нищо подобно – отвърна студено тя, но гласът ѝ бе загубил привичната си мелодичност и прозвуча почти враждебно.

Реших, че е време да бия отбой.

– Не исках да ви обидя с недискретните си въпроси...

След около минута на лицето ѝ плъзна усмивка.

– Знаеш ли, когато слушах как стигна до извода си, изпитах огромна слабост, каквато съм изпитвала изключително рядко досега. Не предполагам, че ще настъпи време, в което чуждоземец ще ни представи собствения ни свят за злокобен и мрачен. – Лицето ѝ прие загрижено изражение.

Няколко секунди ме гледа в очите, след което каза:

– Знаеш ли, Гари, Трябва да ти призная, че в началото те подцених. И то доста. Но сега осъзнах, че възприятията ти и умствените ти възможности не са толкова слаби, колкото ги представи Анализатора.

Усмихнах се.

– Може би Анализатора греша?

– Анализаторът никога не греша – отвърна тя убедено. – Никога! Затова трябваше да изминем хиляди парсека разстояние, за да открием свят, който можем да създадем на Ородром. В действителност имаме растителна покривка и фитосвят, но тя е мрачна и недостатъчна, за да поглъща въглеродния диоксид. Затова се налага да използваме технологии, непознати на вас земляните. Планетата ни е в период на вулканични образователни процеси, които според Анализаторът ще продължат до края на съществуването на звездата ни.

– Разбирам.

Наистина разбирах. Представете си Земята преди 3,5 млрд. години, наситена с отровни газове, въглероден диоксид, сяра, кипящи морета и обилна тектонична дейност. Чудовищен свят.

Разбра, че обмислям нещо и ме прекъсна, като доизясни:

– Всъщност температурните граници на Ородром в този етап могат да се сравнят с тези през началото на вашата мезозойска ера. Казвам това, за да знаеш, че света, който ще видиш скоро ще бъде коренно

различен от този, в който стоим сега. – Тя вдигна поглед към синевата. След минута го сведа към мен и каза: – На Ородром няма животински видове, като на Земята. Единствените живи същества сме ние, мрачната ни фитосистема и няколко вида едноклетъчни организми, които никога няма да се развият в разумни същества, сходни с вашата богата и разнообразна фауна, която толкова безогледно разрушавате.

Тя продължаваше да ме гледа в очите. Този път проникателния и хипнотичен поглед се смени с нещо друго. Нещо, което ми се стори, че излъчваше завист! След секунда каза с напълно променено държание:

– Време е да се срещнеш с ръководителя на експедицията ни. Ела! Раган и Готриг ни чакат.

Дори и не погледнах надолу. Знаех какво ще стане под краката ми. Пробив – и за част от секундата зърнах последните отблясъци от синевата над главата ми. Синевата, имитираща тази на земното небе...

5.

Този път пробивът ме изпрати на коренно различно място, което много приличаше на земна зала за събрание на директорски съвет, с тази разлика, че бе по-малка; стотина места бяха разположени в кръг, в чийто център се издигаше странен екран, с който можеше да се гледа от всяко едно положение и зрителен ъгъл.

От всички места бяха запълнени едва три и инопланетяните, седящи мълчаливо в тях, втренчили погледите си в мен, докато седях, бяха съвсем непознати за мен.

Както забелязах, и тримата бяха от мъжки пол, но по тъмнорусите им коси ми се стори, че са по-стари от познатите ми до този момент ородромци. Лицата им бяха също гладки, но с някакси по-матов отенък. Очите им бяха големи и мрачни.

Ларика, Раган и Готраг седнаха на известно разстояние от тях, като тя седна от ляво, а двамата отдясно.

Когато тишината завладя залата, ородромецът по средата заговори с тежка интонация.

– Аз съм ръководителят на този кораб! Казвам се Венджър, а това са главните ми помощници. – Той посочи лицата от двете му страни. – Марк и Карн! Ще ви зададем поредица от въпроси, на които ще искаме точни отговори.

Изпънах се като струна. За секунда забравих, че съм в плен на извънземни и ме връхлетя синдрома на *du de ja vu*, който ме върна в един полицейски участък, където като тийнейджър веднъж попаднах за злоупотреба с алкохол и буйство на публично място.

– Въпроси? – зяпнах аз. – Това да не е разпит?

– Опитайте се поне пред мен да не съдите за всичко според земния си груб и примитивен манталитет – малко рязко каза той. – Сега аз задавам въпросите.

Вдигнах безпомощно рамене. Той продължи:

– Как се казвате?

– Гари Гейтс.

В същият миг екранът пред мен се покри с някаква плетеница от йероглифи и графики. Не бе възможно да разгадая какво значат.

– Къде сте роден? – продължи той, вперил погледа си в екрана.

– На Земята, къде другаде?

Стори ми се, че Ларика се усмихна за секунда.

– Точно местоположение?

– САЩ. Щата Небраска. Провинциално градче Вируин.

– Дата на раждане според земните хронопараметри?

– 20.06.1973.

Йероглифите изчезнаха от екрана и на тяхно място се появиха две вълнообразни ленти, огъващи се като змии по повърхността му.

– Знаете ли какво стана с вас, след като видяхте кораба ни?

– Бил съм обгорен от изхвърлените газове от дюзите за сгъстяване на налягането.

Командирът отмести погледа си от екрана, плъзна го изпитателно по лицето ми и го върна към екрана.

– Както вече са ви обяснили, намирате се на наш кораб и ще напуснете завинаги родната си планета.

Кимнах.

– Знам това.

– Нещо против?

Сърцето ми се сви от болка. От собствената ми уста това звучеше още по-ужасно. Една от вълнообразните линии се изправи в права отсечка.

Венджър ме изгледа косо.

– Няма смисъл да ни лъжете. Знаем какво чувствате и искаме по най-ефикасния начин да ви помогнем да се адаптирате към новия ви начин на живот като разумно същество. Затова по-добре отговорете честно.

– Боли ме, но щом това е единственото решение съм готов да го приема.

Правата линия се заогъна отново.

– Така е добре – кимна Венджър и продължи: – Как се чувствате в новото си тяло?

Плъзнах поглед по бедрата и ръцете си.

– Добре. Странно е, но е почти като моето собствено. Поне така го чувствам.

– Вашето бившо тяло бе доизгорено, веднага след като получихте новото. Както сам разбирате има много неща, за които сега още не е време да говорим. Ще ви обясня накратко целта на мисията ни, предназначението на този кораб и новата ви същност. – Той кимна наляво. – Ларика вече ви е обяснила предназначението на кораба. Това е изследователски кораб, кръстосващ Галактиката в търсене и изследване на

светове като вашия. Единственото, от което се интересуваме, е еволюцията на живия свят или по-точно на фитосистемата, която вие образно наричате растителна покривка на планетата. Цивилизациите или примитивни животински форми са по-маловажни. На всяка планета с развита фитосистема изпращаме множество сонди, пръснати из всичките ѝ краища. Целта на които е трудно да ви се обясни. След определен период от време, достатъчен, за да запълни сондите максимално с информация, се връщаме и ги прибираме. Това е главната причина поради, която сега сте тук при нас. Стараем се максимално да не влизаме в контакт с цивилизациите на планетите, поради понятни за вас причини. Този път, за наше съжаление, още повече за ваше, не можахме да избегнем срещата. Имате щастието, че попаднахте на научно-изследователски кораб, а не на боен.

– Боен? И такива ли имате?

– Не всички цивилизации ни посрещат приятелски или по-точно, не винаги успяваме да се промъкнем незабелязано през орбитите им. Понякога, макар и рядко, се налага да употребим сила, за да се сдобием с информацията, която търсим.

– А ако откажат да ви я дадат?

– Вземаме си я със сила. Нямаме друг избор.

– А Земята? – отбелязах мрачно аз. – Ако ви бяхме открили и ви се бяхме опълчили?

Венджър се усмихна за първи път.

– Тъй като сме само научно-изследователски кораб, щяхме само да се оттеглим, но от Ородром светкавично щяха изпратят боен кораб, достатъчно мощен, за да сломи цялата ви отбрана. Вие самият сте имал щастливата случайност, като сте попаднали на нас, защото ако бяхме боен кораб, още преди да навлезете в обсега на кораба ни в онези гора, щяхте да бъдете убит.

Тутакси заключих: значи все пак у ородромците не липсва агресия, която се проявява, когато някой не играе по свирката им.

– Но вие казахте, че би било недопустимо да навредите на дадено същество или да го убиете. Не разбирам...

– Това е вярно – отвърна Венджър. – Като изследователски кораб сме задължени да не вредим по никакъв начин на цивилизациите, които срещаме. Недопустимо е да нападаме или да убиваме без причина, освен когато се защитаваме. – Той се облегна назад и хвърли поглед към екрана, който угасна. Въпреки, че изглеждаше с твърда повърхност, можех без затруднение да виждам през него като през стъкло. После

отново се обърна към мен: – А сега да изясним устройството на тялото ви. Скелетната ви структура се състои от кости, чийто брой е наполовина от този на човешки скелет. Скелетните връзки са много по-здрави и неподатливи на счупване. Костите са малко по-тънки от човешките, но за сметка на това са много по-плътни и устойчиви на удар или натиск. Същевременно тялото ти притежава и по-голяма гъвкавост. Молекулярната структура е сходна с човешката, с изключение на метаболизма и устойчивостта ни към по-високи или по-ниски температури. Вие носите дрехи, а ние не. – Той цитираше като преподавател в някой университет. Представях си нещата далеч по-сложни в началото. – Анатомията на това ви тяло е много по-различна от тази на предишното. Разполагате със сърце, доста по-голямо от човешкото. Белите ви дробове са три, два основни и трети по-малък между тях, служещ за регулиране на въглеродния двуокис в кръвта. Вулканите на Ородром отделят газ, който не се среща никъде в Слънчевата система. Поради това третият дроб служи и за преработването му в азот.

Отворих уста, но той превантивно ме прекъсна:

– Не се опитвайте да разберете веднага всичко, което ви казвам. Много неща ще усвоите непосилно трудно, други никога няма да разберете с човешкия си манталитет и церебрално устройство. Но това, за щастие не значи, че мозъкът ви се нуждае от допълнителни присадки, за да функционира на Ородром. Отделителната ви система също се състои от някои различия, които не са от голямо значение за вас. Когато пристигнем на Ородром, ще ви се обясни всичко подробно. Половата ви система е коренно различна от човешката. Начинът ѝ на функциониране се контролира изцяло от мозъка, но се съмнявам, че някога ще успеете да я задействате с помощта на слабите си ментални възможности.

– Но аз изпитах... – наченах, но засякох притеснено при спомена за възбудата, която изпитах в градината, докато следвах Ларика.

– Предполагам, че ще бъдете в състояние да изпитвате възбуда, но тя ще бъде недостатъчна, за да активира половите органи на тялото, тъй като в човешкия ви мозък съответните механизми са твърде рудиментарни в сравнение с тези в нашите мозъци.

Изпитах разочарование. Не ми се понрави мисълта, че завинаги съм лишен от възможността за определени преживявания.

Венджър размени няколко думи с този, когото нарече Карн, и пак се обърна към мен:

– Разбрахте ли като цяло новата си същност?

– Доколкото е във възможностите на слабия ми ум.

Стори ми се, че бегла усмивка пробяга по устните му.

– За всички ни ще е много по-добре, ако свикнете бързо с положението си. Вече информирахме населението на Ородром за вас, така че когато пристигнете, няма да сте изненада и никой няма да ви оглежда като странна мостра от друга космическа раса.

Не ми хареса сравнението, но кимнах разбиращо.

– Кога ще стигнем до планетата ви?

– След около 72 земни часа ще навлезем в орбитата ѝ.

Нямах големи познания по астрономия толкова, но ми бе известна зависимостта на Айнщайн за времето и пространството.

Запитах колебливо:

– Но ако пристигнем за толкова кратък период от време, значи се движим със скорост по-голяма от тази на светлината?

– Грешите. Скоростта на светлината за вас може да е идеален начин за придвижване в космоса, но за нас той е ужасно бавен и ненужен. Ако се движехме с нея, щяхме да се върнем на Ородром не след 72 часа, а след 7 месеца. Затова този начин на придвижване е твърде бавен и неудобен. Успяхме да постигнем много по-бързо придвижване, при което времето не се отразява върху скоростта.

– И как става това?

– Чрез пробиви в пространството – отговори той и посочи екрана. Върху прозрачната му повърхност се появи изображение на космическо пространство, в средата на което два отвора се появиха по начина, по който това ставаше навсякъде из кораба.

– Както сам виждаш – посочи той единия отвор с пръст и пред десния се появи малка червена точка, – пробивите имат начало и край. Точицата е корабът ни, а другият край на тунела е мястото в космоса, където искаме да отидем.

Малката точка бавно навлезе в „черната дупка“, изобразена графично със светлозелени линии и за част от секундата се озова на другия край, откъдето излезе бавно.

– Както сам видя, по този начин, пробивът в пространството ни осигурява десетократна по-голяма скорост от тази на светлината и най-важното – не сме зависими от времето!

Нещо ми просветна.

– Следователно, ако напусна Земята с кораб, движещ се чрез пробив в пространството, времето няма да влияе на скоростта?

– Точно си разбрал. Независимо, че се движим със скорост по-голяма от тази на светлината, времето ще тече по един и същ начин както за кораба и екипажа му, така и на планетата, от която е излятел! Независимо от продължителността на полета.

– Мисля, че разбирам... – отвърнах аз. – Поне в най-общи линии.

– Засега това е достатъчно. От сега нататък ще бъдеш член на екипажа и част от Ородром.

Той и всички останали се изправиха. Аз също.

– Сега вече окончателно можем да ти кажем добре дошъл между нас – каза Венджър и на секундата образувалите се пробиви засмукаха него и двамата му помощника.

Останах с Ларика, Готраг и Раган.

– Поздравления, Гари – усмихна се Готраг. – Добре се справи.

– Аз? За какво?

– Венджър те подложи на психологически тест с Анализатора и ти се справи изненадващо добре.

Вдигнах безучастно рамене, тъй като това нищо не ми говореше. Раган седна отново, Ларика също. Само Готраг остана прав.

– Едва ли ще се срещнеш с Венджър и помощниците му втори път. А и няма да бъде необходимо.

В главата ми се биеха какви ли не мисли, така че и на това не обърнах особено внимание. Попитах лаконично:

– А сега?

– Какво?

– Какво ще правя? Не мога да стоя така и да безделнича. Все нещо трябва да правя през тези 72 часа.

Раган се обади:

– Съмнявам се, че можеш да ни помогнеш с нещо. Защо просто не...

– Всъщност... – намеси се бързо Ларика. Вдигнах поглед към нея. – Все пак мога да го използвам при проектирането на един от земните климатични пояси. Сондите дават достатъчно информация, но ако върху проекта окаже влияние един землянин, може да направя някои добри подобрения. Не мислите ли така, Готраг?

Тя се обърна очакващо към него. След като помисли малко, той поклати одобрително глава.

– Наистина не е изключено мнението му върху проекта да се окаже благотворно.

Закимах радостно.

– Повярвайте ми. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да не бъде безполезен през цялото това време.

– Е, добре – вметна уморено Раган и се изправи. – Аз имам работа. Ще ви оставя сами. Готраг?

– Идвам.

Двамата застинаха неподвижно и пробивите ги засмукаха. Останах сам с Ларика.

– Благодаря – казах аз искрено.

– За какво?

– Затова, че ми даде шанс да направя нещо макар и нищожно. Наистина не знам с какво мога да ти помогна, след като видях с очите си какво си направила.

– Не си прав – каза тя сериозно. – Илюзорният свят, който видя, не е съвършен и има много недостатъци. В действителност бих искала сериозно да обсъдим бъдещия проект. Ти си землянин и като такъв притежаваш възприятия за привичния си свят, каквито аз нямам. Искрено се надявам да ми помогнеш.

– Ще се опитам – отвърнах още по-сериозно.

6.

От този миг до кацането ни на планетата им, моето ново аз започна да си пъха носа навсякъде, където можеше да го прави без да се опари. Повечето време прекарвах в компанията на Ларика, към която започвах да се привързвам все повече с времето, а и, смея да твърдя, се радвах на взаимност от нейна страна.

С неимоверно много усилия успях да навляза дълбоко в проектирането на илюзорни светове. Между другото, „илузорен свят“ има приблизителен аналог на земен език с онова светлинно изображение, което земните учени наричат холограма. За мое голямо удивление, всички илюзорни светове на кораба се проектираха в неголяма лаборатория, близка по размери със студентски кабинет. За съжаление не мога да ви дам повече информация, тъй като уредите, които изпълваха всичко около мен, нямаха земни аналози. А и Ларика сметна за излишно да се впуска в подробности, от които и без това нямаше нищо да разбера.

За кратко се научих как да познавам уредите им, отчитащи времето. Наричаха ги „линейни стрели на времето“ или накратко – ЛСВ. Аз ги нарекох Ел-Се-Ве за по-лесно. Преди да сте си помислили, че изпълняват роля на земни часовници, ще ви обясня разликата. За разлика от времето на Земята, където то никога не спира и съответно часовниците постоянно отчитат времето, Ел-Се-Вето е свързано с пробивите в пространството, които извършват, така че докато едно отчита времето в пробива, другото отмерва времето извън него, като по този начин съпоставят изкривеното време извън кораба и това на отделния индивид, използващ пробиви в пространството.

Всичко това се контролира от Анализатора на кораба, за да не се допуснат грешки в изчисленията на елсезетата. Най-общо казано, за ородромци времето не е постоянна величина и не се съобразяват много с него. Та нали в малка степен те го контролираха. Интересна е картината, която Ларика ми описа за поведението на ородромци на планетата, когато им се налага да отчитат времето. Нито един индивид на Ородром не носи лично елсеви или нещо от този род. Във всеки дом на планетата им семейството може да притежава само едно елсеви свързано с уред, който Ларика ми описа като суперанализатор, като този на кораба, контролиращ времето на планетата им. /За социалния им начин на живот ще разкажа когато му дойде времето/. Толкова за времето. Повече не успях

да разбере.

Поради непонятни за мен причини, когато помолих Ларика да ми покаже мостика, откъдето се управляваше кораба, тя се смути и каза, че дори тя няма достъп до там. Искрено съжалих за това, но за първи път реших да прибягна към изнудвачество, което е дълбоко вкоренено в човешката природа.

Въпреки, че не ми позволиха да използвам пробивите в кораба, от страх ли, че ще си навра носа там където не трябва, реших да се подмазня на Готраг да ми уреди нещичко по този въпрос. Когато му изказах недоволството си, че не мога да се придвижвам из кораба без помощта на някой от тях, той се нервира и каза, че не ми е нужно, защото за да можеш да използваш пробивите в пространството трябва да си един вид добил това право, което според обяснението му се дава само на индивиди, служещи на междугалактични кораби. Никой освен тях нямал право да използва пробивите на Ородром, където от това не се и нуждаели. Когато се почесах по навик на тила, той ми показа лявата си ръка. Малко над китката, в самата става се подаваше малка, едва забележима издуптина. Обясни, че това била специална капсула, имплантирана в ръката на всеки един от екипажа на кораба, чрез активирането на която могат да предизвикват пробиви в пространството.

Искрено съжалих за обречеността си и помолих Готраг да ми издейства от Венджър поне достъп до най-обикновените места на кораба, където не можех да навреда с нещо. Той обеща да опита, но ми се стори, че отговорът му бе твърде уклончив. Разбрах, че искаше по-бързо да ме отпрати. Когато отново се озовах в градината с Ларика, бях приятно изненадан от райското тихоокеанско кътче, което бе създала. Ако на Земята бях разполагал с лаборатория подобна на тази на Ларика, щях по цял ден да съм се излежавал на някой див остров в тропиците. След това щях да прескоча до пищна тропическа джунгла, а след това за контраст – до някое студено арктическо заливче, където да си поиграя с пингвините. Естествено най-хубавото в случая бе, че с помощта на тази технология можех да се озова на всяко едно кътче от Земята за част от секундата и да изживея невъобразими мигове, които никога нямаше да имам на Земята.

Ларика създаде малък тропически рай въз основа на мои спомени от детството. В началото набързо нахвърлила основната програма за пейзажа в Анализатора, използвайки информацията от сондите и с няколко подобрения от моя страна, се пренесохме в прекрасен индонезийски остров.

Не след дълго разбрах, че сме преполовили пътя до Канопус, от което, от една страна, не изпитах възторг, но от друга се чувствах в самолюбието си от това, че ще бъда първото човешко същество, което ще стъпи на планета, отдалечена на 30 парсека от Слънчевата система. Но Ларика не ме остави много да се самолаская. Започна да ме изстискава бавно, изчерпвайки всичките ми запаси по география и ботаника, които бях придобил в училище. Когато изпомпа докрай познанията ми в тези области, не пропусна да ме упрекне с иронична нотка:

– Ех, Гари. Мислех, че познаваш планетата си!

– Съжалявам, Ларика – вдигнах безсилно рамене. – Казах ти това, което знам. Все пак трябваше да ми се обадите предварително, че ще ме откънете. Щях да се подготвя доста по-добре. Дори щях да завърша колеж, специално наблягайки върху ботаниката, за да може един ден, като ме плените, да ви предам всичките си знания.

Ларика ме гледа известно време намусено. Свикнах с маниерите ѝ и с прямото ѝ и почти детско поведение, което впоследствие започнах да използвам за не дотам честни дела. Междувременно бях придобил устойчивост към хипнотичния ѝ поглед, така че и този номер не ми минаваше.

В интерес на истината, всички ородромци се държаха малко простодушно. По-късно успях да се възползвам користоно от тази тяхна черта, за да се сдобия с влияние в обществото им. Успях да го постигна чрез недотам честни постъпки. Дори нещо повече, но за това – по-късно.

И така. Реших да не си играя с благоразположението ѝ към мен и кимнах престорено:

– Добре. Наистина съм глупав. Но все пак вината не е моя, нали?

– Прав си. Извинявай, че те насилвам. Аз съм биотехнолог и в това се състои работата ми, като понякога забравям, че си човек.

– Това като обида ли да го приема?

Тя кипна.

– Гари!

– Ларика! – Направих в отговор характерния ѝ жест.

Тя прехапа устни, което беше знак, че е нервирана. После се тросна:

– Понякога се питам защо ли изобщо те повериха в мои ръце? Трябваше да те пратят при Готраг. Той щеше да се отнася не толкова добре към теб и нямаше да търпи чисто земната ти склонност към наглост.

Престорих се на обиден. Реших да си поиграя.

– Добре, щом така искаш. Ще говоря лично с Венджър. Може пък

да реши да ме прехвърли в друг отдел.

Обърнах се, като се престорих, че желая да ми осигури пробив. След половин минута дочух дишането ѝ близо до мен. Тя застана до рамото ми.

– Знаеш ли, няма смисъл да бъдеш толкова груб. Не мога да разбера, всички ли земляни сте толкова груби в отношенията си? Или просто ти си по-нагъл от останалите?

О, милата! Само ако знаеше на какво са способни хората! Обърнах се към нея, все още играйки.

– Чакам. – Намеквах за пробива.

Като видя, че с увещания няма да стане, се намръщи.

– Никъде няма да ходиш! Ще стоиш с мен. Не забравяй, че засега нареждането е да ми помагаш в лабораторията.

О, така ли скъпа? Щом искаш кавга, тогава ще ти покажа малко от чисто земните нрави и то от най-умерените.

Свъсих вежди и кипнах:

– Слушай, скъпа моя. Нека да ти обясня няколко аспекта от сътрудничеството ни. Аз си предложих услугите дотолкова, доколкото ми стигат способностите за това. Изчерпах запасите си от информация и ти, като видя, че не мога да ти бъда повече от полза, реши да си покажеш гениалността и стократно по-високия умствен потенциал пред мен.

– Това не е вярно...

– Напротив. Откакто съм тук, се държиш с мен, сякаш съм някакво примитивно малоумно същество, взето от Земята за развлечение.

– Не...

– Да. Скъпа моя Ларика, нима не забелязвам онзи снизходителен и може би еднакво съжалителен тон, който използваш, когато разговаряш с мен? Нима мислиш наистина, че глупавият землянин може да бъде третиран като жалък нещастник?

– Ти... – Очите ѝ заблестяха ярко. Дишаше учестено и ясно разбрах противоречивите чувства, които изпитваше в момента. – Никога не съм смятала, че си същество недостойно за уважение. Просто аз...

– Просто какво? – Опулих се насреща ѝ. – Какво? Ахаа. Виждаш ли?

– Ти... ти си едно... – Тя отвори уста и изстреля нещо толкова силно на родния си език, че за момент се стреснах от гнева, който я бе завладял. Сигурно ме бе наругала с най-пищната ородромска фраза, която можеше да съществува.

После бързо напрежението ѝ намаля и почти с извинителен тон

каза:

– Гари? Защо си толкова странен и твърдоглав? Караш ме да се чувствам толкова странно, когато съм с теб. Движенията ти, начинът ти на изразяване, подигравките ти, всичко, което търпя с теб, е толкова различно от нашето собствено амплоа. Защо не бъдеш като нас? Толкова ли е трудно?

– Защото съм човек.

– Ти си ородромец.

– Тялом да, но не и умствено. Мозъкът си е мой. Човешки, земен, обикновен, прост мозък, не можеш да се сравнява с вашите умствени възможности. Ларика, колко пъти трябва да ти повтарям, че каквото и да правите с мен, аз ще си остана човек?

– Тогава поискай да се промениш.

– Ха! Имаш предвид да се подложа на промивка? Никога. Взехте ми тялото, искам да запазя мозъка си. – Вече не се преструвах. – А вие? Какво мислите, че представлявате? Това, че сте овладели Галактиката си не означава, че сте всемогъщи. Виж се, Ларика. Умствено може да си стократно по-надарена от всеки среден землянин, но се държиш като дете. Всичките ти действия, начини на изразяване и мимики са детински.

Тя ме гледаше с познатия празен поглед.

– Когато се разсърдиш – продължих аз, – се цупиш като малко момиченце, а ние на Земята започваме да викаме, да крещим и нерядко да употребяваме насилие един срещу друг. Изглеждаш толкова невинна, че понякога се питам дали не сте просто едни големи деца, надраснали застрашително развитието си. Но... – Реших да не продължавам. Нямах никакъв смисъл в това да я виня за неща, независещи от нея. Издишах уморено. – Няма да се карам повече с теб, Ларика. И без това ти си единствената на борда, която се отнася с мен приятелски или може би ме чувства по-близък от останалите. Дори понякога ми се струва, че... – Не изказах на глас предположението си, но с държанието си досега не проявяваше признаци на определена дистанция.

Ларика гледаше замислено в малкия атол, отстоящ на стотина метра от лагуната, на брега на която разговаряхме. За кратко забравих за разговора ни и огледах пищните тревисти растения и редки екзотични дървета, които ни заобикаляха. Стояхме във висока до коленете трева, докато приливът бавно настъпваше към най-високата част на брега на лагуната. Слънцето бавно поемаше своя път към залез, оцветявайки водата във всички цветове на дъгата.

Преглътнах мъчително и казах:

– Прекрасна работа, Ларика. Наистина си направила нещо невероятно.

Тя ме погледна отново с детинския си поглед.

– Благодаря, Гари. С твоя помощ.

Останахме дълго в това състояние, загледани в илюзорния свят. Когато слънцето залезе, Ларика задейства капсулата в ръката си и ни пренесе в лабораторията. После извади малък лъчеструющ кристал от странен уред и го постави до близо десетина други в специален контейнер. После ме хвана за ръката и потънахме в пробива.

7.

Преди да започна с описанието на последните часове от пребиваването ми на кораба на влизане в системата Каноупс, искам да се спра върху някои аспекти от поведението на ородромците. Както вече ви споменах, поведението им е чисто и лишено от всякаква измама или прикрити мисли. Те изразяват на глас това, което мислят, независимо дали то ще се хареса на събеседника или не. За разлика от нас, земляните, които сме двулики пред едни или други хора, ородромци никога не лъжат. В самата им същност лъжата е нещо недопустимо заради високия им умствен потенциал, нетърпящ подобна унизителна проява.

Никога през живота си не бях срещал същества, които да бъдат толкова прями едни спрямо други. В отношенията си с Ларика си позволявах да използвам земните си навици за шикалкавене или поприскриване на истината, но при Готраг или Раган не смеех да се развихрям. Във всяко едно отношение Ларика правеше реверанси спрямо мен и ме търпеше в моменти, при които земно момиче щеше незабавно да реагира. Понякога ми се искаше да ѝ обясня, че прекаленото им простодушие не е чак толкова благородно качество, но самите те не знаеха какво е благородство. За нас хората благородството е белег на величие, а за тях – просто ежедневие.

Понякога ми се струваше, че ще полудея от безочливата прямост и вътрешно равновесие, което царуваше в тях. Много често ми се налагаше да се срещам с различни членове на екипажа, на които Ларика ме представяше и винаги реакцията им бе една и съща, когато започвах разговора по типично земния маниер на привидна далновидност или първоначалните глупости за това какво прави, как я кара или има ли проблеми. В тези случаи Ларика изпаднаше в неловко положение, поне така смятам, а в очите на непознатите прочитах нещо като отегчение, че ме виждат. В отговор получавах директна поправка за това как трябва да се изразявам или защо говоря несвързано или нещо от този род. През последните часове успях да навляза в социалните им кодекси, както от подробните обяснения на Ларика, така и от собствено наблюдение. Според общите ми заключения обществото им се състоеше от три слоя хора, т.е. ородромци. Към първия слой спадат представителите на управляващата класа. Към тях се числят доброволно пожелали и избрани чрез гласуване субекти, поемащи всички функции за изхранването на

населението, което наброява близо 20 милиарда души. /По-късно ще дам подробности/.

Към втората класа спадат ородромци, изпълняващи научни длъжности или нещо като академично съсловие от най-големите интелекти, занимаващи се с развитието на технологията на цивилизацията им. От тях идва всичко свързано със съществуването им. От своя страна тази класа се дели на две части. Първата работи постоянно на планетата, докато втората група, съставляваща онези 14 процента, пръснати из космоса /към които спадаше и Ларика/ имат тежката задача да усвояват най-добрите постижения на чуждите раси, като ги преработят и установят дали ще могат да се използват за благо на Ородром. След събирането на необходимата информация от световете, корабите на тази група се връщат на Ородром, предават научената информация на първата група, която се заема с реализирането им за Ородром и се отправя отново към дълбините на космоса. По-късно разбрах, че заради тази причина ще виждам Ларика доста рядко за дълги периоди от време, което никак не ми харесваше. /Е, накрая успях да уредя нещата така, че тя никога повече да не ме остави сам на Ородром, но... за това по-късно./

Към третия клас спадаха всички останали жители на Ородром, които населяваха и останалите колонии, пръснати из системата на Каполус.

8.

Извършвах обичайните проверки на илюзорните кристали в лабораторията на Ларика, докато тя се занимаваше с нещо из кораба, когато неусетно зад гърба ми изскочи Раган.

– Какво правиш, Гари? – запита той по типично земен начин въпреки, че много добре виждаше. Не разбрах дали подигравателно ме имитираше, но кимнах по техен маниер.

– Нали виждаш? Защо ми задаваш глупави въпроси?

Той се ухили.

– Навлязохме в системата Канопус! Искаш ли да видиш крайната планета?

Бързо оставих настрана кристала, който държах, и заклатих глава потвърдително.

– Как? Досега не съм имал възможност да наблюдавам открития космос. Нали ми го забранявах!

– Знам това, но лично Венджър нареди да се запознаеш от близо с характеристиките на планетата ни. Ела с мен.

– Ами Ларика? Каза да стоя тук, докато се върне.

– Излишно е. Вече знае. Хайде.

Застанах до него, изпълнен с любопитство, и изчаках да потънем в пробива. След секунди се озовах в дълго, подобно на коридор място, едната страна, на което бе покрито с малки илюминатори. И други членове на екипажа се намираха тук, затова бяха останали едва три-четири празни места. Раган ме подкани с ръка и аз развълнувано се залепих на един от илюминаторите.

Трудно ми е да опиша чувствата, които ме изпълниха, когато пред погледа ми се ширна необятното космическо пространство.

Раган ми посочи една бавно нарастваща по обем точка вдясно от мен. Условно казано „вдясно“ защото заради кръглата форма на кораба им понятия като „дясно“ и „ляво“ губеха смисъла си.

Постепенно точката се уголеми, нарастна като изгриващо черно слънце пред очите ми и докато успя да премигам няколко пъти, достатъчно за да загубя ориентация за кратко време, пред очите ми се появи огромно жълтеникаво-червено кълбо. Въпреки слабите си познания по астрономия, успях да разбера, че онези странни вихри, които зърнах за малко под екватора на планетата, бяха атмосферни явления. Раган явно

бе забелязал какво разглеждам, защото обясни:

– Атмосферни вихри, подобни на тези на вашия Юпитер. За разлика от нейните обаче, тези на нашата Алурия се движат със скорост, надвишаваща еквивалентната на земна 180000-на скорост. Той посочи малко тъмно петънце на двадесетина градуса над екватора. – Виждаш ли това тъмно място? Преди много години, още в зората на овладяването на космоса от нас, на това място имаше огромен град. Населението му наброяваше 27 милиона. Високо развит, впил здраво металните си корени в недрата на планетата, извличащ от нея всякакви минерали, нужни за поддържане на енергогенераторите, които захранваха всяка машина. За съжаление на седем километра дълбочина, шилото на една от пробиващите машини срещна огромен източник на неизвестен дотогава газ. След пробива газът не бе овладян и излезе на повърхността като се свърза по химичен път с атмосферата. Броени часове по-късно атмосферното съдържание на газове рязко се променило, като над основния енергогенератор се зародил вихъра, който виждаш. Преди да успеят да евакуират населението на града, вихърът застигнал корабите и останалото население, скрито под повърхността в специални бункери и отнесло целият град като прашина. Бункерите буквално били изтръгнати заедно със скалния пласт над тях. – Той ме погледна. – Досещаш се какво е станало по-късно с тях, нали?

Кимнах мълчаливо. Какво можех да кажа? На Земята ураганите и торнадото причиняват истински бедствия, но да загинат 27 милиона души само за броени минути си бе истинска катастрофа.

Запитах колебливо:

– Има ли сега колонисти на нея?

– Не. Вихърът кръстосва планетата из всичките ѝ краища, без да се задържа на определено място. Не можем да създадем толкова здрави съоръжения, които да издържат на мощта му. Ако не беше той, сега на Алурия щеше да живее 50 процента от населението на Ородром. Планетата е богата на минерали, които захранват машините ни. За съжаление сега успяваме да изпращаме долу само работи, с чиято помощ изпомпваме ресурсите ѝ.

– Предполагам, че не ви е било леко.

– Не е било леко на дядовците ни – поправи ме усмихнато Раган. – Моят бе един от онези, които успяха да се спасят със спасителните капсули. Но малко след това почина, когато разбра, че баба ми не е успяла. Сърцето му не издържа.

Вгледах се продължително в лицето му.

– Странно, а аз ви мислех за много по-усъвършенствани от нас.

Той ме погледна криво.

– Какво имаш предвид?

– Ами вижте се. Та вие сте по-човечни от нас. Не предполагах, че някой от вас може да умре от мъка по някого, нито че високоразвита цивилизация като вашата, успяла да овладее толкова Галактики, не се е справила с един обикновен атмосферен вихър.

– Не си прави шеги с неща, които са сериозни за нас. А и за мен.

– Добре. Може и да си прав.

Трябва да призная, че на определени моменти ми се приискваше да се смея на глас заради определени техни постъпки. Наистина не винаги правех разлика между тях и хората, като в тези случаи карах иноземците около мен да изпадат в доста комични състояния.

Реших да не дразня повече Раган и въпросително посочих по-светлите петна около полюсите.

Той разбра кой е обектът на любопитството ми:

– По-високо съдържание на газ, близък по свойство на земния азот.

На Ородром този газ заема значителен процент в атмосферата, затова в анатомията на тялото ти има трети специализиран бял дроб, служещ да редуцира този газ.

Замълчах, докато планетта се скри от полезрението ми и освен яркото слънце, чиято светлина се поглъщаше от специалните слоеве на илюминатора, забелязах друга точка, застрашително увеличаваща рамерите си. Когато след минута-две се разрастна дотолкова, че да ми позволи да я обхвана цялата с поглед, Раган ме потупа по рамото и официално ми я представи:

– Е, Гари Гейтс. За мен е удоволствие да ти представя официално последната спирка на вашето дълго междузвездно пътуване. Твоят нов свят – Ородром и цивилизацията на ородромците. Добре дошъл!

Без да отвърна, впих жаден поглед в планетата-гигант и бъдещ мой постоянен дом. Веднага разбрах, че има малка отражателна способност, дължаща се може би на ниското количество водород в атмосферата, въпреки двата действащи вулкана, които изригваха непрекъснато лава и пепел. Раган ми посочи една ярка точка.

– Виждаш ли го – попита той. – Това е Нексъс. Първият и по-мощен вулкан. Нексъс-2 е от тъмната страна на планетата. Изригва по-често, но ерупциите му са по-слаби от тези на Нексъс. Но сам ще се убедиш в това, когато кацнем. А сега е време да се прехвърлим в транспортната част на кораба. Оттам ще те свалим на Ородром.

Погледнах го изненадано.

– Няма ли да кацнем?

– Ще кацнем, но от другата страна на планетата. Теб ще те свалим на Дегал, в главния ни град, а ние ще отлетим към континента Рагус, където се намира градът на Учените. Ще им оставим информацията и ще отлетим отново.

Краката ми се подкосиха.

– Значи ще ме оставите сам?

– Съжалявам, Гари, но това е неизбежно. Колкото и да желаем да останеш с нас, заповедта е категорична. Ти не си специалист и не можеш да ни бъдеш полезен повече тук. Ще останеш като цивилен гражданин на Ородром, като много други. В това няма нищо лошо. Ще бъдеш член на обществото ни.

– Как ще се справя без вас. Ами Ларика?

– Какво за нея?

– Обеща да ми помогне в адаптирането. Не можете просто ей така да ме зарежете на планетата си. Та аз не познавам никого освен вас. Или мислиш, че мога да си тръгна из улиците ви и да си приказвам с всеки срещнат?

Състоянието ми бе толкова възбудено, че за момент си помислих, че ще прекрача нормата. Добре поне, че тялото ми бе многофункционално и саморегулира повишената температура. Раган помръкна за малко, докато изчака да се нормализирам.

– А ти какво очакваш да направя? – вметна той с повишен тон. – Нима мислиш, че мога да направя нещо? Аз съм само специалист и не заемам ръководни постове на Ородром. Щом като веднъж Сенатът ни е взел решение за теб, това ще бъде. Нито Готраг, нито Ларика, нито който и да било на този кораб ще може да направи нещо за теб. А и между другото, кристалите с информация за планетата ви, върху които толкова работи с Ларика, ще бъдат официално представени на учените ни от Рагус. Ако ги сметнат за интересни, има вероятност да поискат да останеш при тях като консултант. Затова измисли бързо някакво обяснение пред комисията от Дегал, за преместването ти при учените. Искрено аз се съмнявам, че ще те вземат като се имат предвид слабите ти научни познания и блокирания капацитет на земния ти мозък, но може би все пак ще намерят за какво да те използват.

В малкият коридор нахлу слаба светлина, което значеше, че бяхме навлезли в атмосферата на планетата. Раган ме подкани с жест да се приближа до него. Натисна капсулата върху китката си и пробивът ни

пое.

Излишно е да ви описвам състоянието, в което изпаднах, когато разбрах, че ще бъда оставен на напълно непозната планета между напълно непознати инопланетяни. Щях ли да се разбера с тях? Ами нали само учените се скитаха из Галактиките? Нямах достатъчно време да мисля върху този проблем, защото от бързината, с която се развиха нещата около мен, не успях да се сбoguвам с Ларика, което много ме подтисна. Озовах се в нещо, подобно на спасителна капсула, на четирите страни на която зееше по един малък шлюз. Бяхме само аз и Раган.

Той се обърна към мен.

– Време е да се разделяме. Радвам се, че имах възможността да се запозная със землянин като теб, Гари. Но аз съм учен и като такъв трябва да върша онова, което ми е отредено.

Кимнах мълчаливо. После запитах:

– Ами Ларика и Готраг?

– За съжаление имат работа по изпращането на информация. Не забравяй, че за тях работата е също от жизнено важно значение. След толкова кръстосвания на Галактиката ви, събраната информация трябва да се предаде в определен ред, за който се изисква време, дори и за нашите възможности. – Забеляза покрусата ми и вметна: – Не давай сила на негативните си мисли. Нито един ородромец не го прави. Трябва да свикнеш с това за в бъдеще.

„Да, помислих си аз. Нали сте едни големи деца с повърхностни емоции!“

– Сега да ти обясня – продължи той като посочи люковете – как ще те свалим. От Дегал вече са изпратили кораб за теб. След броени секунди ще се скачи с борда ни. Ще се качиш в него, а ние ще се отправим към Рагус, в противоположна посока.

– Ще се видим ли някога? – запитах аз унило.

– Разбира се. Все някога ще намерим време да пийнем по нещо на Дедал.

Той се ухили по присъщия си начин, от което не ми стана по-добре. После внезапно досетил се за нещо ме тупна леко по рамото. – А. Щях да забравя! Ородром прави една обиколка около Канопус за 2 земни години. Така, че една земна година е половин ородромска. Средната ни продължителност на живота е 70 ородромски години, плюс минус 15.

Започнах да смятам бързо, но лек трус по външната страна на шлюза прекъсна изчисленията ми. Малко след това люкът изпука силно и се отвори, като ми разкри вътрешността на слабоосветена част от малък

летателен апарат. Наведох се, за да огледам какво има вътре, но всичко бе доста семпло и някак си тясно.

Раган обясни:

– Това е просто един малък пътнически кораб, предназначен да превозва от двама до трима души заедно с пилота. Има и автопилот, така че ако решиш можеш да го ползваш.

Погледнах го кисело.

– Добре. Ще ползваш автопилота. Явно не са счели за необходимо да ти изпратят личен пилот. Това е още по-добре.

– Какво му е доброто? – озъбих се аз.

– Опитват се да те накарат да се почувстваш максимално удобно. Ако ти бяха изпратили един куп услужливи ородромци с широки усмивки на лицата, посочващи ти точно как трябва да направиш това или онава, нима щеше да се почувстваш по-добре?

Имаше право, затова реших да не протестирам. В края на краищата малко по малко трябваше да се уча да се оправям сам, колкото и да ми беше неприятно.

Раган ми посочи към вътрешността.

– Време е, Гари.

– Разбирам. – По типично земен маниер му подадох ръката си. Онзи свъси вежди.

– Това пак някаква шега ли е?

– На Земята с това показваме приятелство. Обикновен жест на дружба.

Раган замаята подозрителни погледи ту към протегнатата му ръка, ту към лицето ми, сякаш се опитваше да открие нещо подозрително. Накрая направи същото.

Хванах ръката му и я раздрусих силно. После се напъхах в тясното пространство на корабчето и му кимнах, миг преди люкът да се затвори автоматично и да ме откъсне от единствените близки до този момент, които бях имал. Щях да ги видя едва след близо година.

Набързо огледах тясното място и малките уреди, които присвяткаха около мен. Досетих се, че стъкловидната повърхност пред мен трябва да бе илюминатор, но бе почти черна, така че не виждах нищо през нея. Нещо раздруса корабчето, после то се наклони рязко надолу и усетих как пропадна под остър ъгъл. След кратки напрегнати минути движението стана по-плавно и заопипвах безцелно уредите около мен. Изведнъж черната повърхност на стъклото изчезна, като остави силна слънчева светлина да изпълни кабината. Когато очите ми свикнаха с блясъка,

бавно се приближих до илюминатора, погледнах през него и мозъкът ми спря да функционира.

Пред очите ми се разкри цялото неземно величие на ородромската цивилизация.

КРАЙ

© Петьо Добринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/659>]